

Platon je umjetnosti osporio i spoznajnu i moralnu vrijednost i predložio da se umjetnici istjeraju iz idealne države. Makar zbog toga, nikad mi nisu bili jasni oni, ne rijetki, među nama koji Platona pretpostavljaju Aristotelu. Platonov prijedlog konačno je u praksi sproveden, gdje?, u hrišćanskoj Evropi. Krajem osamnaestog vijeka, praktično nedavno, gradsko vijeće Ženeve protjeralo je glumce iz grada. Odluku vijeća podržao je enciklopedista Ruso obrazlažući to time da se glumac bavi umijećem laganja i izdavanja za drugu osobu, pa je zato nužno pokvaren, a žene koje se time bave posebno su pokvarene, te je jedini siguran postupak "posvemašnje izopćenje glumaca".

Svi koji o glumi išta znaju, znaju bar ovo: glumci se ne bave umijećem laganja, još manje se glumeći izdaju za drugu osobu. Glumci naravno dobro znaju, a zna i publika, da glumci nisu stvarno oni likovi koje igraju. Zadatak glumca nije da *prevari* da jeste ono što nije, nego da vješto, ako treba, *izgleda* da jeste ono što nije, ali da se u svakom trenutku može vidjeti razlika između njega kakav jeste i onoga što on stvara kao da jeste. Ali ko sluša glumce, još manje publiku. Platona i Rusoa, koji uprkos svojoj velikoj pameti, o glumi govore neinteligentno i bezobrazno, danas će vam u lice citirati svaki "pametnjaković".

Malo o samom Žan-Žaku:

Žan Žak Ruso je bio sin jedne francuske izbegličke porodice koja je živela u Ženevi, a, iako je odgajen kao kalvinista, godine 1728. postao je katolik pod uticajem gospođe De Varen (de Warens), njegove dobrotvorke i, kasnije, *ljubavnice* (BS), koja je i sama bila preobraćena iz protestantskog pijetizma. (...)

Godine 1741. otišao je u Pariz, gde je upoznao Terezu Levaser, služavku, sa kojom je imao petoro dece i *smestio ih u bolnicu za napuštenu decu* (BS).

Preko Denija Didroa ušao je u krug enciklopedista, za koje je napisao nekoliko priloga, od kojih su svi sem jednog bili na muzičke teme. (...)

Bavio se određenim temama ne uzimajući u obzir istorijsku realnost i, na osnovu neopravdanih pretpostavki da je primitivni čovek bio slobodno i srećno biće (BS) koje je živelo u skladu sa svojim instinktima, bez vrline ili greha, tvrdio da su nejednakosti među ljudima, navodno, nastale iz nesklada u razvoju njegovih društvenih i vlasničkih instinkta. (...)

Godine 1772. završio je svoje delo „Ispovesti“, koje je neobičan spoj taštine i samooptuživanja.

(<http://sr.wikipedia.org/sr/Жан Жак Русо>)

Još:

"Preživjevši nesretno djetinjstvo bježi iz roditeljskog doma gospođi de Warens koja ga obraća na katolicizam i kao pomajka, prijateljica i ljubavnica vrši dugi niz godina na njega snažan utjecaj. Od tada pa sve do smrti Rousseau će imati život pun obrata te rastrgan proturječnostima između snova i stvarnosti i koji je pri kraju zamračen jakom razdražljivošću i neurotičkim priviđenjima."

([http://hr.wikipedia.org/wiki/Jean-Jacques Rousseau](http://hr.wikipedia.org/wiki/Jean-Jacques_Rousseau))

Par Rusoovih bisera o ženama:

"Učena žena je pravi bič za svoga muža, za svoju decu, za svoje prijatelje, za svoju poslugu i za čitav svet."

"Sve učene djevojke ostale bi devojke čitava života kad bi na zemlji živeli samo pametni muškarci."